

ĐC

150

NGUYỄN CÔNG TỬ

Đường

MANG TÊN BÁC

Thơ

HỘI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT HÀ NAM

ĐC. 83
NGUYỄN CÔNG TỬ

ĐƯỜNG
MẠNG TÊN BẮC

Thơ

ĐC. 150

ĐC

HỘI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT HÀ NAM

- 1997 -

***Trường Sơn mãi mãi sáng ngời
Xứng danh tên Bác đời đời không quên.***

TRƯỜNG SƠN

Ngàn năm nhớ mãi một con đường
Đã từng gắn bó với máu xương
Quân thù run sợ truyền muôn kiếp
Việt - Nam kiêu hãnh bởi Trường Sơn.

ĐƯỜNG MANG TÊN BÁC

Hàng lời Bác, con ra trận
Vượt suối băng đèo, tới tận phương Nam
Trải bao vất vả gian nan
Mà sao vẫn thấy muôn vàn tình thương
Bởi con đang tiến theo đường
Mang tên của Bác kiên cường, đỉnh cao
Càng đi càng thấy tự hào
Con người, mảnh đất biết bao anh hùng

Quân đi điệp điệp trùng trùng
Lòng dân ý Đảng, núi rừng chở che
Trong lòng mang nặng lời thề
Chưa thắng giặc Mỹ chưa về quê hương
Ai từng lên đỉnh Trường sơn
Mới thấy mình sống cao hơn tầm thường
Ai từng sống ở chiến trường
Mới thấy hết nghĩa tình thương con người
Trường sơn mãi mãi sáng ngời
Xứng danh tên Bác, ngàn đời không quên

TRƯỜNG SƠN 1972

CÔ GÁI ĐẾM BOM RƠI

Nơi trọng điểm là nơi ác liệt
Nơi diễn ra sống chết từng giờ
Mà em vẫn nắm chặt cờ
Hiên ngang đứng đó đợi chờ bom rơi
Đếm từng quả trên trời lao xuống
Lắng tai nghe từng tiếng nổ vang
Tìm ra đáp số rõ ràng
Em cầm cờ đỏ, cờ vàng, cờ xanh

Cờ báo hiệu vượt nhanh trọng điểm
Hay đang còn nguy hiểm phải dừng
Ai qua rồi cũng thấy mừng
Riêng em vẫn đứng đếm từng quả bom
Ôi em gái Việt Nam đẹp quá
Đẹp như là một đoá hoa hồng
Ước gì tạc được tượng đồng
Trường Sơn em đứng mệnh mông giữa rừng.

TRƯỜNG SƠN 1972

GIẤC MƠ
TRƯỜNG SƠN

Hồng treo trên đỉnh trường sơn
Ta nằm trên vông cao hơn núi rừng
Gió lùa man mát dưới lưng
Mây bay sát mặt tưởng chừng với tay
Nhạc rừng hoà tấu mê say
Bông bênh trao vông ngắt ngậy lưng trời
Nghe như có tiếng ru hời

Tiếng ru của mẹ hay lời nước non
Đám mình trong giấc ngủ ngon
Hoà cùng mây gió tám hồn vút cao
Một rừng cờ đỏ vàng sao
Quân reo, súng nổ ào ào xông lên
Bỗng dừng một loạt bom rền
Tĩnh ra vẫn thấy nằm trên vòng dù
Xung quanh khói lửa mịt mù
Vừa hay có lệnh đến giờ hành quân

TRƯỜNG SƠN 1972

LEO NÚI

Ồàng leo càng thấy núi cao
Mũi, mồm tranh thở cồn cào ruột gan
Đầu như bốc lửa nóng ran
Tai như pháo nổ ùng oàng gần xa
Hai chân cứng tựa cột nhà
Đạp lên đá nhọn thịt da tím bầm
Ba lô đeo ở trên lưng
Mà như công cả núi rừng trường sơn
Gậy tre chống mãi cũng mòn
Chỉ riêng chí khí tâm hồn còn nguyên

TRƯỜNG SƠN 19/2

ĐỈNH CAO

Đứng trên đỉnh dãy Trường - Sơn
Phóng xa tầm mắt, bốn phương đất trời
Kìa trông cảnh tượng tuyệt vời,
Rừng xanh thăm thẳm, núi đồi nhấp nhô.
Dưới khe sương phủ mờ mờ
Sườn non mây trắng lững lờ quyện quanh
Trên đầu một mảng trời xanh
Tâm hồn nhẹ nhõm, gió lành bay bay
Bồng bênh một phút ngất ngây
Sức như khoẻ lại sau ngày trèo non

TRƯỜNG SƠN 1972

**XE TĂNG
VƯỢT TRƯỜNG SƠN**

Thủa còn thơ con nằm bên mẹ
Lắng tai nghe mẹ kể truyện đời
Rằng xưa có một người trời
Cưỡi trên ngựa sắt, đuổi loài giặc Ân

Chàng Phù - Đổng ngàn năm về trước
Đuổi giặc Ân cứu nước, cứu nhà.
Mẹ ơi có phải đâu xa
Chính con của mẹ đang ra chiến trường

Cưỡi tăng vượt Trường Sơn đánh Mỹ
Ngựa nhà trời thế kỷ hai mươi
Sức con dâ lớn lên rồi
Lớn hơn Phù Đổng người trời năm xưa

Giồng sữa mẹ sớm trưa con bú
Tình thương yêu ấp ủ ngày thơ
Cho con sức mạnh bảy giờ
Đi khắp đất nước, coi bờ Việt Nam.

Đời của mẹ gian nan thừa trước
Chung cảnh tình đất nước lầm than
Cho con ý chí sắt gang
Đạp bằng gian khổ, đánh tan quân thù

ĐC 150

Mẹ giành từng đồng xu bát gạo
Vui lòng già mặc áo vá vai
Cho con xe lớn pháo dài
Để đi đánh đuổi hết loài ngoại xâm.

Con hiểu chiếc xe tăng con giữ
Là bao hàm ý nghĩa lớn lao
Cả niềm hi vọng mẹ trao
Cho con tất cả núi cao sông dài.

Bao ngày tháng, miệt mài luyện tập
Nhưng năm dòng đánh giặc nơi xa
Mang hình bóng mẹ thiết tha
Chiến công nối tiếp đây đà chiến công.

Chặng đường mười ba năm con bước
Lớn lên cùng đất nước quê hương
Có Đảng có Bác dẫn đường
Phong ba, bão tố, coi thường vượt qua.

Vì mơ ước thiết tha đời mẹ
Vì hạnh phúc tuổi trẻ đời con
Cũng là vì nước vì non
Tương lai thế hệ cháu con ngàn đời.

Con thề cùng đất trời sông núi
Xe tăng này phải tới miền Nam
Làm cho Mỹ - Ngụy kinh hoàng
Ngàn đời phải nhớ Việt Nam anh hùng

TRƯỜNG SƠN 1972

(đã đăng báo "tiền công")

BTL thiết giáp miền đông Nam bộ

BA - RI - E

Hai thùng phi dựng hai bên
Cây tre ngăn lối đặt trên hai thùng
Xe tôi đến đó phải dừng
Có người con gái gác đường chạy ra
Nói cười miệng nở như hoa
"Xe anh rẽ trái đường K an toàn "
Nhìn em chững chạc dàng hoàng
Như là chiến sĩ công an chỉ đường
Buồn cười mà lại càng thương
Thân em phận gái chiến trường đạn bom
Còn đang ở tuổi giận hờn
Mà sao đứng đỉnh trường sơn vẫn cười

TRƯỜNG SƠN 1972

CỘC TIÊU SỐNG

Anh là chiến sĩ công binh
Giữa ngầm anh đứng lấy mình làm tiêu
Trên đầu có ánh trăng treo
Dưới chân nước suối chảy reo qua ngầm
Xung quanh bom nổ âm âm
Luôn tay anh vẫy từng lần xe qua
Mặc bom đạn nổ gần xa
Anh lo từng chiếc xe qua an toàn
Vội như tranh chấp thời gian
Vì tiền tuyến gọi, miền Nam đang cần
Cho nên anh chẳng ngại ngần
Đứng làm tiêu sống giữa ngầm Trường sơn

TRƯỜNG SƠN 1972

EM GÁI
GIAO LIÊN

Em gái giao liên tuổi trăng tròn
Đôi chân thoăn thoắt vượt trường sơn
Má hồng em nhuộm màu mưa nắng
Đôi vai nhỏ bé nặng nước non

Đường mòn em thuộc tựa bàn tay
Đi trong đêm tối cũng như ngày
Thú rừng bom đạn bao năm tháng
Mà sao em vẫn cứ hăng say

Gặp em chưa kịp hỏi han chi
Bỏ tiền tuyến gọi mãi miết đi
Em còn quay đón đoàn sau tiếp
Nên anh chưa biết em tên gì

Anh vào tới tận đất "bê hai"
Chặng đường hành quân cũng khá dài
Bao điều cảm xúc anh ghi nhớ
Có hình bóng em mãi chẳng phai.

MIỀN ĐÔNG NAM BỘ 1972

CHIẾC LÁ TRUNG QUÂN

Liá trung quân xanh màu áo lính
Tăm tre rừng ghim dính vào nhau
Ép khô lá chuyển đổi màu
Tựa như là miếng bã trầu mệ ỉu

Tấm tranh lá chiều dài hơn mét
Dè lên nhau thành nếp mái nhà
Phẳng phiu tựa lợp ngói ta
Che mưa, che nắng vượt qua tháng ngày

Lá Trung quân điều hay hơn cả
Không bao giờ bốc lửa cháy thiêu
Trường sơn rừng thẳm mọc nhiều
Hình như lá cũng biết yêu thương người

Cảm ơn ai kịp thời khai phá
Và đặt tên là lá trung quân
Chiến công có lá góp phần
Bởi vì lá cũng xả thân cho đời

MIỀN ĐÔNG NAM BỘ 1973

ĐƯỜNG TA ĐI

Chào Cách mạng mùa thu tháng tám
Đường ta đi dệt thảm chiến công
Gió thu lộng bóng cờ hồng
Trường sơn rực lửa biển Đông sóng gầm

Một dân tộc đấu tranh không nghỉ
Bốn ngàn năm gìn giữ đất trời
Việt nam tổ quốc ta ơi
Vươn mình đứng dậy đổi đời từ đây

Giành chính quyền về tay người khổ
Vùng đứng lên đập đổ xiềng gông
Chỉ đường có Đảng tiên phong
Cầm lái có Bác vững long muôn dân

Vì độc lập xả thân cứu nước
Vì tự do nửa bước không lùi
Việt Nam thế kỷ hai mươi
Ghi trang lịch sử tuyệt vời vẻ vang

Lần thứ nhất đánh tan giặc Pháp
Bằng tinh thần bất khuất kiên trung
Vinh quang dân tộc anh hùng
Điện Biên đại thắng lấy lòng năm châu

Lần thứ hai vít đầu giặc Mỹ
Bằng sức mạnh chân lý Việt Nam
Nêu gương bài học thế gian
Chính nghĩa tất thắng bạo tàn phải thua

Kháng chiến hơn phần tư thế kỷ
Có bao giờ ta nghỉ tiến công
Đời con kế tiếp cha ông
Bền gan chiến đấu, vững lòng tiến lên

Lòng yêu nước vượt trên bom đạn
Chí anh hùng tát cạn biển Đông
Giặc ngoài ta mới quét xong
Còn việc thống nhất non sông đang làm

Đường cách mạng chuyển sang bước mới
Tổ quốc đang kêu gọi chúng ta
Khẩn trương rút ngắn đường xa
Bắc Nam sum họp một nhà vui chung

Ta đã quyết nguyện cùng non nước
Nghĩa nước non sau trước vẹn toàn
Xin giành trọn tấm lòng son
Nguyện làm viên gạch lát đường chiến công

Để trăm thuyền cập chung một bến
Để Bắc - Nam chung tuyến đường tàu
Cùng xây Tổ quốc mạnh giàu
Hoà bình, thống nhất dài lâu vẹn toàn

MIỀN ĐÔNG NAM BỘ

Tháng 8 - 1973

*(Đã đăng trên báo quân
giải phóng miền Nam 8-1973)*

CHIẾN CÔNG THÂM LẶNG

Ài mang giấy trái Trường sơn
Ẩn mình vào với núi non điệp trùng
Giây chằng qua suối qua rừng
Sợi thương, sợi nhớ sống cùng dài lâu
Giây đi chấp nối nhịp cầu
Cho Nam với Bắc hai đầu gần nhau
Mặc cho mưa nắng dãi dầy
Mặc cho bom đạn cắt đau thân mình
Đứt đi nối lại thay hình
Mà giấy vẫn giữ mối tình thủy chung
Thông tin: - Người lính anh hùng
Bao năm thâm lặng sống cùng đường giây

MIỀN ĐÔNG NAM BỘ 1973

NHỚ LẠI TRƯỜNG SƠN

Trường sơn như một đoàn tàu
Đã đi cùng chuyến nhớ nhau suốt đời
Chiến tranh nay đã tắt rồi
Đường mòn vẫn nhớ chân người đi qua

Chỉ còn đọng lại trong ta
Bao nhiêu hình ảnh đậm đà khó quên
Hình em gái nhỏ giao liên
Đôi chân thoăn thoắt ngày đêm dẫn đường

Hình cô con gái kiên cường
Đếm bom suốt cả đêm trường chẳng kinh
Hình anh chiến sĩ công binh
Giữa ngầm đứng, lấy thân mình làm tiêu

...Ôi còn có biết bao nhiêu
Những người như thế đáng yêu vô cùng
Nêu gương dũng cảm anh hùng
Vì miền Nam đến núi rừng Trường sơn

Tự hào có những người con
Tuổi xuân vì nước vì non quên mình

1996